

# Hem corregut massa?

written by Mireia Juanola | 4 de novembre de 2017

Potser la generació dels adults joves d'avui van créixer pensant que vivien en un món on la idea que les coses funcionaven a partir de la voluntat del poble era real. Per això la majoria de jovent i persones compromeses amb els valors van creure que si les coses no anaven bé era possible canviar-les a partir de manifestacions pacífiques, urnes i revolucions amb somriures.

I és així perquè, potser, algú que va saber reconduir una derrota els va poder educar, malgrat tot, en la llibertat, el criteri i la racionalitat, obviant una realitat massa amarga, com ara el fet que la democràcia pretesa, en determinades societats, no existeix malgrat el que ens havien volgut fer creure.

Els que ja tenien una edat i havien viscut de prop el xarop de bastó eren més escèptics. I ara ja hem vist per què!

És cert que totes les generacions busquen alternatives de millora al llegat de les anteriors, per això al segle XXI és difícil d'entendre que determinades estructures socials funcionin com en èpoques arcaiques on existien poders verticals que sotmetien la població a partir de la repressió i la força executora de les elits totalitàries governants que s'organitzaven a partir d'interessos propis.

Desfer aquests esquemes no és fàcil i més quan qui té el poder sap el que s'hi juga. Desmuntar un *statu quo* construït sota l'ancoratge d'un pocs privilegiats és una tasca quasi titànica quan són ells mateixos qui dicten les lleis.

Però ara que les porres han posat en evidència que l'operació democràcia no era més que maquillatge, és possible que tota una generació estigui en estat de xoc i se senti enganyada i decebuda. Perquè, malgrat les advertències dels més vells, no

s'han cregut que aquesta situació actual sigui real i mantenen la convicció que els canvis són possibles quan te'ls proposes.

L'evolució ens ha posat en una cruïlla on xoquen dues maneres de fer i ser justament hereves d'una manera de pensar i de viure dues realitats diferents, i a més, per desgràcia, una sotmesa dins de l'altra, i que està deixant al descobert aspectes que crèiem millorats com aquestes antigues estructures de poder i maneres autoritàries de fer política: tot un bany de realisme en un país on la veritat sempre s'amaga.

Per això no podem abaixar la guàrdia i continuar denunciant les mancances d'una falsa realitat perversa que menteix i enganya descaradament per anorrear la veu de tot un poble.

Ara bé, és imprescindible que els veïns europeus també comencin a posar-hi remei si no volen trobar-se ben aviat amb les mateixes contradiccions dins d'una Europa que hauria de ser el referent dels Drets Humans, les llibertats i l'autodeterminació dels Pobles que la integren, però que en canvi defensa els valors caducs i els interessos econòmics d'una etapa feudal que al segle XXI hauríem de tenir superada.

Massa contradiccions que s'hauran d'anar ajustant amb coherència a la nova construcció irreversible. Però, desgraciadament, tot això requereix un temps que potser ja no tenim perquè ho donàvem per fet, i que ens ha evidenciat de manera cruel i exagerada un món hostil disposat a fer callar totes les veus dels qui amablement ens han mostrat el camí de la renovació, la democràcia i la Pau que, ara s'ha vist, encara no havia arribat.